

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **JUDr. V. A.**, zastoupený JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2015, č. j. 34 Ad 41/2013 – 41,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e n e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 31. 3. 2015, č. j. 34 Ad 41/2013 – 41, Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 26. 8. 2013, č. j. X, a vrátil ji věc k dalšímu řízení. Citovaným rozhodnutím stěžovatelka zamítla námitky žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrdila rozhodnutí ze dne 19. 6. 2013, č. j. X, jímž byl starobní důchod účastníka řízení ode dne 18. 4. 1991 zvýšen na částku 2.983 Kč měsíčně v důsledku zvýšení příplatku k důchodu podle ust. § 24 odst. 4 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatelka podala proti rozsudku krajského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které současně navrhla, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

Kasační stížnost nemá podle ust. § 107 s. ř. s. odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom užije přiměřeně ust. § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s veřejným zájmem.

Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje splnění zákonných předpokladů pro jeho přiznání uvedených v ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel má povinnost tvrdit, že mu v důsledku výkonu nebo jiných právních následků napadeného rozhodnutí hrozí újma, a to nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Tuto hrozbu musí také konkretizovat a prokázat.

Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že zruší-li Nejvyšší správní soud s ohledem na podanou kasační stížnost napadený rozsudek krajského soudu, jímž bylo zrušeno její rozhodnutí, dostane se věc do stadia nového posouzení žaloby. Pokud by však stěžovatelka v mezidobí realizovala rozsudek krajského soudu a Nejvyšší správní soud by její kasační stížnosti vyhověl, zrušené rozhodnutí stěžovatelky by „obživlo“. Důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu, vázaného právním názorem Nejvyššího správního soudu, by již ovšem nebylo zrušení rozhodnutí vydaného v mezidobí. Nastala by tak situace, kdy by vedle sebe existovala dvě rozhodnutí o téže věci, přičemž se jedná o nežádoucí výsledek, který je existujícími procesními instituty prakticky neřešitelný. Takový stav podle názoru stěžovatelky naplňuje pojem „nepoměrně větší újma“ ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích vyslovil, poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu subjektivním veřejným právům a institut odkladného účinku je koncipován především jako dočasná procesní ochrana žalobce - účastníka správního řízení - před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého rozhodnutí, jsou-li pro to splněny zákonem předepsané podmínky. Situace, kdy je možno dovozovat vznik nepoměrně větší újmy správního orgánu v důsledku rozhodnutí krajského soudu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tak jsou nepochybně představitelné na straně správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce (srv. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, publ. pod č. 1669/2008 Sb. NSS, či usnesení ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publ. pod č. 982/2006 Sb. NSS).

Návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je třeba hodnotit v souladu s názorem vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, v němž byl formulován závěr, že „[p]rocesní situace, kdy žalovaný správní orgán na základě pravomocného rozsudku krajského soudu vydá ve správním řízení znovu rozhodnutí, které posléze nabude právní moci, následně či mezitím Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k novému projednání, jistě není žádoucí. O žalobě je však třeba znovu rozhodnout v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu, což mj. znamená „obživnutí“ původně zrušeného rozhodnutí správního orgánu (srv. usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Ans 3/2006). Obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním obrozením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. Považovala – li by se pouhá hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jebož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s. Zatímco žalobce by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dosáhl jen za skutečně výjimečných okolností, žalovanému by ve většině případů stačilo pouze to, že krajský soud jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přestože je nutno existenci dvou rozhodnutí v téže věci hodnotit jako negativní, jedná se o důsledek povahy kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocnými rozhodnutími krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci kasační stížnosti jako opravného prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů.“ Z citovaného usnesení tak vyplývá, že v dané věci, kdy nelze vyloučit existenci dvou protichůdných správních rozhodnutí v téže věci, nejedná se o takový stav, který by bylo možno považovat za újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní

pokračování

následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám – v daném případě zejména účastníkovi řízení, 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud s ohledem na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že v daném případě nebyla splněna první z podmínek pro přiznání odkladného účinku podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s., jelikož hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci nepředstavuje sama o sobě újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. S ohledem na nesplnění již první z podmínek podle citovaného ustanovení, Nejvyšší správní soud se již nezabýval tím, zda přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 73 ve spojení s § 107 s. ř. s., a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. července 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu